

Coronavirus: els treballadors exigeixen respostes ja

L'espiral de les xifres dels infectats i morts va parella a l'espiral d'exigències apressants, en bastants casos a la vora de l'exasperació, de metges, infermeres, auxiliars, zeladors, personal tècnic, ambulàncies, des de tots els hospitals del país, dels carters...

En tots els carrers del país els aplaudiments, combinats amb casseroles, revelen una gran mobilització obrera i popular, tenyida de la màxima tensió. En cada família comença a haver-hi infectats. En quatre dies faltaran de tot en tots els hospitals. No fan falta anuncis governamentals que anem a situacions difícils, que ja comencen a ser aquí. I per descomptat, no fan falta generals ni reis amb "bla-bla-bla" per la tele. Hi ha centenars de milers arromangats, deixant la salut, totes les seves energies, per a impedir que les nostres ciutats i pobles continuïn caient per l'estimball.

Fets com la casseroles al rei demostren tant el repudi al règim monàrquic corrupte i al servei del capital financer, com el descontentament que produeix comprovar que els anys de retallades en la sanitat pública impedeixen afrontar en condicions el problema sanitari. I també té relació amb la insuficiència de les mesures anunciades pel govern per a pal·liar els efectes de la pandèmia en l'àmbit laboral, que reforcen la idea en molts treballadors que les conseqüències de tot això les pagaran els de sempre. Ni tan sols han estat capaços de garantir una cosa tan elemental com el subministrament dels equips de protecció necessaris, enmig del caos que provoca la multiplicat d'iniciatives de diferents autoritats locals o autonòmiques que busquen cadascuna d'elles solucionar pel seu compte el problema.

Ho mostren la rebel·lió en diferents fàbriques contra l'obligació de treballar sense mesures de protecció o els casos de rebel·lió espontània que comencen a donar-se entre el personal de la sanitat i els serveis socials, obligats a treballar mentre s'escatimen els equips de protecció. Com ha expressat un treballador, "ens manen al capdavant de guerra sense armes ni municions".

Comencen a arribar a la fi màscares. Bastaran? Quants tests poden fer-se al dia? Quan hi ha més? Quants respiradors

fan falta? Quan arriben? Quants ancians de les residències traurem de les seves "morideros"? Falten centenars de milers d'equips de protecció individual.

Això és el que diuen els aplaudiments i les casseroles. No demanen promeses de victòria sinó què fer per a parar la catàstrofe.

Quan el Govern exigeix que no hi hagi desplaçaments, i arriba el divendres i en totes les grans ciutats hi ha un devesall de fugides al camp... Així no podem guanyar, seguiran disparades les xifres de morts. Com canviar això?

Quins passos donem aquesta setmana per a conjuminar les exigències i callar la boca a les polèmiques de governants regionals i ministres?

Passos petits? No hi ha passos petits, si són els que toquen. Semblava insignificant un aplaudiment.

La solemnitat d'aquí comandament jo, tots a la seva casa, està ja en reculada davant la taca d'oli dels defensors, dels rescatadors, encara que alguns no s'hagin adonat.

Els reptes immediats permetran continuar avançant.

Abans, reflexionem només un moment

No parlarem ara dels vint anys de retallades que han deixat el sistema sanitari i la capacitat de resposta de les organitzacions en una situació deplorable. Referent a això, remetem al lector a l'anàlisi que es fa en l'article "la sanitat davant el coronavirus" del suplement especial d'*Informació Obrera*, i assenyalarem com la destrucció de la sanitat pública a Madrid ja ha portat al col·lapse de les UCIs i a la necessitat de recórrer a hospitals de campanya.

Tampoc parlarem ara del que s'ha fet des que es va anunciar que el coronavirus ve. Ho farem després, a partir de la immensa indignació de la població.

Ara l'urgent és com organitzar la informació, l'intercanvi, les iniciatives en cada sector, en cada població...

I per a això, algunes coordinades

Sobre la situació internacional

Els governs multipliquen les mesures de resposta a la pandèmia de coronavirus. Entre elles, mesures econòmiques i socials. Si alguna cosa demostra el conjunt

de mesures, d'un tipus i d'un altre, que s'estan adoptant, és que tant el capital financer com els governs al seu servei han tret algunes lliçons, però sobretot, no de les epidèmies passades (tots, excepte alguna excepció com Corea del Sud, semblen haver actuat massa tard i haver-se obligat a prendre mesures més dràstiques per això). Del que semblen haver tret més lliçons ha estat de la crisi del 2008.

En primer lloc, són conscients que existeix la possibilitat d'un esclat social en aquest país. No és una possibilitat teòrica, és el que ja estava passant a Xile, a El Salvador, a Algèria, a l'Iraq, ja abans de la pandèmia. I el que amenaça de multiplicar-se després d'aquesta, quan la població pugui sortir als carrers, s'incorpori a les seves empreses i comenci a sofrir les conseqüències de les mesures que els capitalistes posin en marxa per a recuperar els beneficis perduts i els capitals dilapidats en les Borses.

L'enorme crisi provocada pel coronavirus no pot atribuir-se en exclusiva a la "bestiola". Al contrari, es nodreix de les immenses conseqüències que ja les masses es ressenten.

El cas és que Itàlia, novena potència econòmica mundial, ja supera a la Xina en nombre de morts i no aconsegueix frenar l'epidèmia. I Espanya, desena potència mundial, intenta amb prou feines no seguir el camí d'Itàlia.

Sobre les mesures que es posen en marxa

Les mesures econòmiques adoptades pels governs, els milions i milions promesos (fins a 200.000 en el cas d'Espanya) busquen, sobretot, assegurar els beneficis de les empreses i només inclouen un mínim acompanyament social (en el cas de ERTE i hipoteques), ni tan sols mantenir les ocupacions (a Itàlia, per exemple, s'han prohibit els acomiadaments durant dos mesos). En el cas d'Espanya es prohibeix l'acomiadament fins sis mesos després de la finalització del ERTE. A penes un 5% dels diners va per a mesures "socials". Vegeu, de nou, l'anàlisi de les mesures del govern en aquest suplement extraordinari d'IO.

Els fets mostren també la inoperància del govern. Diu que ha declarat la guerra a l'epidèmia de coronavirus, però quan

hi ha una guerra el primer que procura qualsevol govern és disposar d'armes per a guanyar-la. Es confisquen fàbriques, es reconverteixen per a fabricar municions. El govern Sánchez s'ha demostrat incapaç de prendre mesures perquè es produeixin suficients màscares, ha d'esperar que arribin de la Xina. I el mateix passa amb altres mitjans de defensa i de curació. No es planteja la possibilitat de renacionalitzar, es nega a derogar contrareformes, prendre mesures perquè els grans propietaris i la banca sufraguin les mesures econòmiques. La seva principal preocupació sembla ser protegir al règim, quan es destapen nous tripijocs de la família Borbó.

Això sí, organitzen diàriament rodes de premsa en què parla un sol representant de la sanitat i un de l'exèrcit, un de la policia i un altre de la Guàrdia Civil, que no paren de dir-nos quina bona feina estan fent els militars i policies, i d'amenaçar als qui no respectin les mesures de l'Estat d'Alarma. Com assenyala un veterà advocat, la població es queda a les cases, no per disciplina a les ordres d'una gorra de plat que sali en la tele, sinó per solidaritat. I sap que els que estan en primera línia, amb centenars de contagiats ja, són els treballadors de la sanitat.

El motor és la immensa solidaritat que s'expressa després dels aplaudiments.

El discurs del rei

El 3 d'octubre de 2017, després del referèndum de Catalunya, Felip VI va sortir en les televisions convocant després de si, amb tota l'autoritat i solemnitat, al conjunt d'institucions de l'Estat, i, particularment, les heretades del franquisme. En aquell moment, va amenaçar amb paraules –que després l'aparell policial i judicial als seus ordres va convertir en

fets– al poble de Catalunya. Llavors, el Borbó va actuar amb prepotència i arrogància, sense cap concessió, ni cap anomenada al diàleg. Va tenir un rebuig absolut del poble català i els seus representants, que ha culminat en la manifestació que li va rebre a l'octubre.

El 18 de març de 2020, un any i mig després, en menys de 7 minuts la mateixa persona tornava a donar un discurs. No responia al virus, sinó a tancar l'estafa familiar. Les seves frases comunes de pretesa unitat i solidaritat davant la crisi sonaven a fals, i el mateix havia de saber-ho, per la qual cosa transmetia la seva actitud. Per a ell era un tràmit, i de fet, una part del discurs s'havia plagiat d'un llibre publicat fa un any.

Les paraules del Borbó sonaven doblement a fals perquè el que se sentia en una bona part dels pobles, ciutats i barris, sobretot a Catalunya i Euskadi, i en barris de classe treballadora, era la cassolada, els crits de fora el Borbó! Bona part de la protesta s'alimentava de la indignació de la població davant un rei que va prometre transparència, però que va ser incapaç de rendir comptes i que fins i tot va intentar enganyar a la gent amb una renúncia a l'herència del seu pare, impossible segons les lleis espanyoles.

Amb Felip VI, és tot el règim el que està qüestionat. Un règim que té, com a únic baluard seriós davant les masses a l'actual govern

Organitzar la resistència Organitzar-nos

No hi ha treva. La lluita de classes no s'ha detingut, i el règim monàrquic no compta amb el parapet dels partits que el defensaven, avui desconsiderats o buscant sortides.

Els treballadors estan confinats, però no tots, cal guanyar més espai per a actuar.

- Cobrir el front sanitari exigeix el suport de tota la població, d'organitzacions. Cal agrupar esforços per a exigir al Govern, i promoure o secundar iniciatives per a vigilar, fabricar, distribuir. Des de seccions sindicals fins a col·lectius de carrer.
- Quant a altres serveis públics, remetem a les informacions sobre la resistència en correus que publica el pròxim suplement 2 d'Informació Obrera.
- Els milions d'acomiadats i víctimes d'ERTE exigeixen el més ampli front... En sectors com l'hostaleria, però també en alguns barris: buscar que ningú quedi només amb el seu acomiadament. L'alerta es dirigeix a organitzacions, col·lectius, a tota la classe obrera
- Per a això la informació, l'intercanvi, la col·laboració... Cada instància sindical pot ajudar. Quant a iniciatives que espigolin en l'allau de notícies, i sobretot difonguin detalladament cada cas de resistència, Informació Obrera llança una crida a companyes/us que facilitin informacions i difonguin els suplementos que publica. Ens sumem i convidem a tots els lectors al fet que col·laborin.

Amb això podem teixir xarxes del dispositiu de resistència i reconstrucció que els treballadors estan començant a crear. A costa de milers de morts, amb desenes, aviat centenars de milers d'infectats, en la lluita contra l'epidèmia estem aprenent, estem obligats a aprendre el camí de la República perquè és intolerable l'abisme que hi ha entre l'heroisme del personal de Sanitat i molts més i d'altra banda la incapacitat d'aquest règim monàrquic per a suscitar o canalitzar l'acció solidària.

Com vam assenyalar en aquesta Carta, recomanem la lectura de l'especial Coronavirus que ha publicat **Informació Obrera**. Podeu trobar-lo a: <http://www.informacionobrera.org/io-especial-coronavirus-no-1-19-de-marzo-de-2020/>

La redacció d'**Informació Obrera** anuncia un nou número especial per a aquesta setmana.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta